

repræsentant i Europa-Parlamentet, må hans egne vælgere afgøre. Hvis de er af den opfattelse, at han er værdig til at sidde i Europa-Parlamentet, er det demokratisk uacceptabelt, om en snæver kreds af personer, hvis flertal måske har en anden politisk opfattelse, skal kunne tilsidesætte disse vælgers afgørelser.

Til nr. 3.

Ændringsforslaget sikrer, at kandidatlistes, der ved senest afholdte valg til Europa-Parlamentet har opnået repræsentation i dette, kan genopstille ved næste valg uden at skulle samle underskrifter på ny. Dette er langt rimeligere end at kræve de ustandselige underskriftsindsamlinger, som regeringens forslag indebærer.

Forslagsstilleren fra Danmarks retsforbund finder, at den af regeringen foreslåede ordning kunne parallelliseres med, at kandidatlistes repræsenteret i en kommunalbestyrelse uden videre kunne opstille ved amtsrådsvalg, mens kandidatlistes, der var repræsenteret i amtsrådet, men ikke i kommunalbestyrelsen, måtte ud at indsamle underskrifter for at opnå opstillingsret til amtsrådet.

Til nr. 4.

I betragtning af, at opstillingsretten netop ønskes udstrakt til folkelige bevægelser og tværpolitiske organisationer, er betegnelsen „parti“ uheldig. Der savnes argumentation i regeringens forslag for, at man har undladt at anvende samme terminologi som i den kommunale valglov, hvor man undlader at udnævne borgerlistes og fælles listes m.v. til „parties“.

Til nr. 5.

Forslagsstilleren anser det for ønskeligt at bevare en nær forbindelse mellem folketingsgrupperne og Europa-parlamentarikerne. Navnlig for Europa-parlamentarikerne er det vigtigt at forhindre, at de igennem deltagelse i overnationalt parlamentarisk arbejde taber den „jordforbindelse“, som de kan få gennem en stadig kontakt og meningsudveksling med folketingsgrupperne. I modsat fald får vi let mere eller mindre „fritsvævende“ Europa-parlamentarikerne.

En måske ubegrundet frygt for, at

Europa-Parlamentet vil optræde som konkurrent til de nationale parlamenter og søge at øge sin indflydelse på disses bekostning, måtte logisk set også føre til, at kun de i folketinget repræsenterede partier blev opstillingsberettigede.

Socialdemokratiets to oprindelige forbehold udsprang af et ønske om en nær sammenknytning af folketing og Europa-parlamentarikerne. Ved indførelse af § 7, stk. 3, 4 og 5, er regeringen og socialdemokratiet faldet i den modsatte grøft.

Ud fra sit ønske om at fortsætte og fremme samarbejdet mellem folketingsgrupperne og danske Europa-parlamentarikerne kan forslagsstilleren derfor *ikke* acceptere, at partier, som ikke er repræsenteret i folketinget, opstiller til Europa-Parlaments-valg.

Til nr. 6, 10-15 og 18.

Ændringsforslagene er en konsekvens af den under nr. 4 foreslåede ændring.

Til nr. 7.

Ændringsforslaget tilsigter at lempe adgangen til at anmelde et nyt parti/kandidatliste.

Ved folketingsvalget 15. februar 1977 udgør 2 pct. af samtlige afgivne gyldige stemmer 62.126, medens 1/175 udgør 17.751.

Forslagsstillerne, tilhørende fremskridtspartiet, henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager ændringsforslag nr. 9, medens forslagsstilleren, tilhørende Danmarks retsforbund, i øvrigt anfører følgende: Opstillingsretten er nærmest en skueret i regeringens forslag med den prohibitive 2 pct.-grænse. Selv om der skal vælges færre mandater end til folketingsvalg, modsvares dette af et formentlig betydeligt ringere folkeligt engagement i EF-valgene. Hertil kommer, at den generelle tendens til en dalende organisationsprocent i politiske organisationer og de store vanskeligheder, som i forvejen er knyttet til indsamling af underskrifter på partianmeldelse, taler imod restriktive krav til underskriftsantallet.

Til nr. 8.

Det af regeringen foreslåede minimumskrav ved anmeldelse af et nyt parti svarer ifølge lovforslagets bemærkninger til 62.126 vælgere. Dette antal foreslås nedsat til 40.000 vælgere.